

ASOCIACE TOM ČR

2402 PRÁČATA RAPŠACH

Den 1. – sobota 30. 6. 2018

Dnes jsme se tu zase opět po roce ve zdraví a dobré náladě konečně sešli. Seznámení s novými tvářemi proběhlo v klidu a míru jako každý rok. Letošní rok přinesl zbrusu nové téma Pán prstenů. Nemohli jsme si nevšimnout Sauronova oka koukajícího z Mordoru (myslíme tu malou kartonovou sošku). Večeře také proběhla. Po nástupu jsme si vyčistili zuby a šli na své lůžko snít o hvězdném triu, které přijede zítra (Čuri, Zuzi, Venca).

Váša, Zuzka, Jirka

Den 2. – neděle 1. 7. 2018

O probuzení se postaral Kreklík. I o Gandalfa se postaral Kreklík. Podrobnosti o aktivitách v táboře do 1 hodiny jsou nám neznámé, ale bylo to asi takhle: proběhla rozcvička (Kreklík určitě zase válel), pak byla regulérně snídaneň, malí sbírali chrastí/chroští/chraští/chrostí na táborák. Následoval obědourek a zhruba v tu dobu se vrátilo naše hvězdné trio. Vedoucí pro nás připravili první hru jednotlivců – šipky. Ty s přehledem ovládl Venoušek. Po této rychlovce jsme se my opravdu velcí + Jirka pustili do stavby volejbalového hřiště. Po tříhodinovém utrpení hřiště jakž takž stálo. Vyčerpáni tímto bojem jsme se vydali do lesa na abgrejd hajzlbáby, chvílema to vypadalo, že je Martin Čech na naší straně. Vyskakovací víčka Aničku dost potrápila, čehož Venca využil a posunul se tak na 1. místo. Aby toho nebylo málo, Hanz zmrzačil Minikeva a my, ti zdraví jsme se vrátili do tábora. Po dlouhém pobytu na táboře Anička opět nechala svůj tým na holičkách a odjela na oslavu. Zbytek se odebral k táboráku. Od ohně se linul zvučný líbezný hlas mladého jinocha Luxe a to byl asi jediný hlas, který se linul. Oheň hořel, zuby se čistily, kytara hrála, my spali.

Áňa, Zůza, Věňa

Den 3. – pondělí 2. 7. 2018

Líbezný hlásek se zas opět linul z úst našeho mladého jinocha Luxe, tentokrát při rozcvičce. Snídani tvořily chleby mnoha chutí a sem tam ta paprika. Napapkaní jsme okusili další etapu. Spočívala v tom, jak dobře znají kapitáni členy svých týmů. Jako správné společenstvo prstenu jsme se rozdělili na Forda, Gandalfa, Aragorna, Legolase, Gimliho a Pipina. Evidentně nejlépe zná svůj tým Váša a tak opět obsadil první příčku. Ani jsme nestihli prokrastinovat a už jsme běželi na hru jednotlivců. Nesla výstižný název „Skřetí pochod“, při níž jsme si vyměnili sliny (Šišo, nečervenej se, jen jsme v puse nosili lžíci). My velcí jsme v této hře totálně pohořeli a nechali se zahanbit Nelčou. Naplnili jsme síly a žaludky frikulajdou a vdolky s marmoškou a šlehajdou a zas běželi na další jednotlivce. Na překrásném homemade hřišti jsme si stříhli hobigolf. Tomáš nám všem na úvod předvedl, jak se to má dělat, my jsme mu na oplátku předvedli, jak se to dělat nemá. Unavení jsme si dali šlofíka, kterého přerušila další etapa. Bohužel pro Aničku a Zuzku byla strategická, šlo totiž o sázení na různé členy týmů, all-in se jim vymstil. Konečně jsme si udělali čas na náš již tradiční volejbal a otestovali tak funkčnost našeho hřiště – testem neprošlo. Uprostřed zápasů se zjevil Fíla s Justou a vyplnili tak mezery v našich tříčlenných týmech. A každý ví, jak to bylo dál: nástup, zuby, spát.

Áňa, Zůza, Venca

Den 4. – úterý 3. 7. 2018

Hola hoj! Vyhrabali jsme se ze svých teplých postýlek s obvyklou nechutí. Ovšem, co obvyklé nebylo, byla rozcvička. Lux junior si na pomoc zavolal Luxe seniora a vzniklo tak mocné duo, které si s dětmi zahrálo na kočku a myš. Snídaně byla vskutku originální, měli jsme to, co včera. Originální byly také rozměry krajíců chleba krájené Miniluxem. Následovala etapa, která měla původně trvat 3 hodky. No, netrvala. Prošli jsme místa pro nás známá i neznámá. Náš vzhled byl poněkud kuriózní, díky pláštíkům a ocáskům jsme se stali středem pozornosti všech projíždějících. Jedním z kritických míst byl Žabinec, kde číhal mladý jinoch Lux, kterému jsme se měli vyhnout. I přes využití všech funkcí prstenu, se celý tým nezvládl stát neviditelným. Další kritické místo představovaly umyvadlovky, kde na nás čekali ne moc umytí skřeti. Jeden dokonce zalehl a téměř ubil nepatrného Jiříka. Po této nemilé zkušenosti jsme se dozvěděli ještě nemilejší zprávu – zde naše cesta zdaleka nekončí. Pokračovala, pokračovala, pokračovala, ovšem nadšení klesalo, klesalo, klesalo. Co všem kapitánům udělalo radost, byla role Gandalfa v ikonické scéně s Balrogem. Poté jsme se vysílení dokodrcali zpět do tábora. Konečně si 1.místo také vychutnala Anička, která svůj tým vedla většinu cesty chroštím. Po příchodu jsme si vychutnali čínský oběd a šli jsme na pískovnu. Děti nebyly tak vysílané, jak se na první pohled zdálo – do vody naskákaly jako kobylky na louce. #zpetvtabore jsme povečeřili kromobyčejný buřtguláš a to je tak vše.

P. S.: Musíme vyzdvihnout výtvarné umění Kamči za opravdu autentické rekvizity.

Áňa, Zůza, Váša

Den 5. – středa 4. 7. 2018

Hanz, Hanz, Hanz zapískal, zapískal, zapískal nanana píšťalu, píšťalu, píšťalu. Rozcvička byla opravdu důkladná. Všemi oblíbené medomáslo se opět zjevilo na scéně. Naše po ránu napuchlé tváře se vedoucím natolik zalíbily, že se nás rozhodli takto ohavně zvěčnit na táborových fotkách. Nejlépe tento problém vyřešil Kreklík, který na každé fotce pózoval pod maskou Sarumana. Po focení jsme se vrhli na dnešní první etapu. S čísly na hlavách jsme se měli dostat pro obálku, která byla střežena podlými vedoucími, ti nesměli přečíst naše čísla. Vynalézavost Kreklíka a Tomáše neznala mezí, dokázali se k nám dostat velice nevšedními způsoby, radši se zdržíme veškerých podrobností. Tuto etapu vyhrál Vašek. Její součástí bylo nemilé zjištění – budeme stavět. Kreklík nám na stavbu mordorských ok dal původně 3 dny a jeden nožík. Když ale spatřil naši lenost, rozhodl se zkrátit termín o dva dny. I přes naše protesty jsme se na oka vrhli a vše měli hotové do 15 minut. Honza nebyl moc nadšen, když viděl naše výtvary, nejen, že nám body nepřidal, ale dokonce ubral. Náladu jsme si zlepšili rajskou omáčkou s koleny a s přecpanými břuchy jsme šli směr pískovna. Zde, zejména jedince mužského pohlaví, zaujmuly dvě spoře oděné slečny, dokonce jsme si na nich zkusili jednu výzvu, kupodivu se toho chopil Váša a získal tak bodík k dobru. K naší radosti se k nám připojila jedna stará známá – Terka (Kev). Adaptace byla úspěšná a my tak mohli v klidu na kutě.

Áňa, Zůza, Váša, Terka

Den 6. – čtvrtek 5. 7. 2018

Z teplé noci nás probudil statný Tomáš svým zvučným hlasem. Rozcvička proběhla pod rozvážným dohledem Váši. Pak klasická snídane, připravená bez slíbeného Keva. Po snídani nás Luxík zaskočil svou promyšlenou (debilní) otázkou: „Kdo umí na hudební nástroj?“ Pyšní virtuosi se ke svému talentu neváhali přihlásit, následně byli překvapeni výsledkem jejich snažení – šli škrabat brambory. Brambory byly oškrabány a my připraveni střílet. Svítíčko slunilo, zpíváči ptáčili, ale ani to nám nepomohlo k trefě do bledého. Aby toho násilí nebylo málo, šli jsme se mlátit mokřými špagetami do kebulí. Obvykle klidná Beruška probudila své vnitřní demony a zmlátila půlku tábora do bezvědomí. Následný oběd, v podobě smažáku, nám dělal společnost po celý den. Svá plná bříska jsme vyvalili pod stromem a vyčkávali na další etapu. Tu spojovalo úzké pouto s naší svačinou – borůvkovým jogurtíkem. Jakmile nám Kreklík rozdál ešusy na borůvky, obyčejní smrtelníci si teprve začali obouvat botky a Venca s Vojtíškem už byli na kopci. Tato taktika byla úplně na h... ouby, protože zbytek týmu o této taktice nebyl informován. Anička na druhou stranu vymyslela daleko efektivnější plán, začala se postupně zbavovat členů svého týmu, tentokrát padla kosa na nic netušícího Křečka a tak byl v RIPu. Tento den byli vedoucí opravdu plodní a počali tak další epes rádes etapindu. Smyslem této etapy bylo navedení svého slepého týmu přes několikatero překážek. Tato hra se zase opět povedla Zuzance, když byl její slepý už tak dost tým (pardon, těžká noc) navigován ještě slepější Terezou. Piškvorky raději vynecháme, stejně (by) princip nikdo nepochopil. A toť vše. Dobrou.

Zuzka, Anča, Terka, Beruška, Vojtíšek

Den 7. – pátek 6. 7. 2018

Dnešek začal v hudebním duchu, když Martin Kvapil rozhýbal naše boky hned po ránu. Snídaně byla zpříjemněna existencí šunky a papriky, čímž si Martin u nás vysloužil velké bezvýznamné plus. Náhle naše pozitivní nálada prudce klesla na bod mrazu, budeme muset hýbat končetinami v kruzích. Dostali jsme tedy 3 kola a mapu s 10 vyznačenými body na každý tým. Z toho tedy plynulo, že vždy někdo musel běžet (jít). Předpokládaná vzdálenost byla 20,5 km, jen Zuzky týmu týmu to zřejmě připadalo málo, a tak si trasu prodloužili o cca 3 km. Tato etapa nás totálně vyčerpala, jak fyzicky tak psychicky (především kapitány). Ty nejpernější chvíle přišly ovšem až v táboře, když jsme museli složit dialog z cestou posbíraných slov. Některé týmy zde strávily více času než na samotné trati. Vítězem této etapy se stal Aničky tým, který si pro své vítězství poctivě doběhl. Utaháni, Uběháni, Udýcháni, Unaveni, Upoceni jsme se konečně senzačně najedli. Naše kuchtičky a kuchťáci nám připravili epes rádes kuře na paprice s HK. Poté jsme se několik hodin zotavovali pomocí vybiky, ta se zalíbila zejména vedoucím, kteří si na nás nejspíš vybíjení svou zlost. Vybití a navečeření jsme se někteří dostavili na nástup, ještě méně na zoubky a úplně nejméně sem k nám na kroniku. Hasta la vista.

Áňa, Zůza, Beruška, Vojtík, Terka

Den 8. – sobota 7. 7. 2018

Dnešní den začal neobvyklou rozvičkou, kterou měl na starost Tadeáš. Hráli se rybičky, rybáři evidentně zapomněli pruty. Flešbek: dnešní den začal už téměř včera. Někteří jsme byli probuzení už před půlnocí. Uklidili nás do auta s profesiálně vyřešenými okny a dovezli nás na místo určení. Někteří šli v hloučku ty můj kloučku semknuti strachem, jiní strachem cválali kupředu. Stížností nebylo málo, bylo jich hodně. Zjistilo se, že Žůži tým se bál nejvíc, tudíž tuto etapu vyhrála. Konečně. Konec vsuvky. K snídani jsme měli již tradiční vánočku s kakajem. Následovaly klasické půlící aktivity: příprava táboráku, úklid tábora, balení toxického prádla a příprava propracovaných scének. K obědu jsme papinkali špagetové tornádo a šup domu! A šup zpátky! Po příjezdu zbylo jen pár chvil na doladění našich děl. Bohužel těch chvil nebylo tolik, aby zaplnily celou stránku. Dobrou.

Joke Šišo, joke. Většina uvelebila své prdelinečky na lavičky kolem vohně. Tak to začalo, dělo vedle děla a líbezný hlas se zase opět linul z úst mladého švarného jinocha Luxe. Díky jeho vášnivým a přesto klidným slovům nám měla srdíčka. Při pantomování jelena se sbíhaly laně z okolních lesů. Scének bylo... panejo. Písni nebylo... achjo. Mohl bych tu všechny scénky podrobně, do detailů rozepsat, nicméně se domnívám, že je nejlepší skončit v nejlepší. Dobrou.

Venca, Anča, Zuzka, Beruška, Vojták, Mladý jinoch Lux

Den 9. – neděle 8. 7. 2018

Svým metalovým hlasem nás dnes probudila Lucinka, jelikož je neděle, od slova nedělat, nedělala se ani rozcvička. Snídani zastal jak jinak než opět, znovu a za chléb mnoha chutí. Nasnídaní jsme se vrhli na naše obvyklé místo v lese, kde pro nás byla připravena víčka. K vítězství této hry jednotlivců se probrečel náš Kája Žahour. Ani jsme se z naší prohry nestihli vzpamatovat a už na nás čekal Kreklík s další etapičkou. V této etapě měli jasnou výhodu naši legendární turističtí běžci, díky znalostem topografických značek. Bez přehledu vyhrála Anička. Kreklíkovi to ale bylo málo, a protože jsme dokonalí, rychlí a chytří dali jsme si repete. Tuto etapu vyhrál už někdo jiný (Kuba našel houby). Paaak bylo řízkobraní. Byly jak velbloudí, tak i pštrosí + námi naškrabané brambůrky. Následovalo klasické hlídání Šišovic dětí. FLEŠBEK: Matěj již není. Po poledním klidu přišla další každoroční etapa: Šiškování (ne to Kreklíkovo). Není šiška jako šiška, není slovo jako slovo. V zápalu boje si někteří hoši narvaly šišky i do míst, kam slunce nikdy nesvítí. Abychom smyli své hříchy a šišky, běželi jsme se opláchnout do pískovny a Dračice. Pak přišla zajímavá nabídka – půjdeme za kulturou, podpořit Šišu. Po návratu do tábora jsme dojedli zbytky od oběda s kečupem a šli spát.

Andulína, Berulína, Vojťulína, Zuzalína, Jirulína

P. S.: Stala se nemilá věc, Eliška viděla svojí budoucnost. Díky Šišo!

Den 10. – pondělí 9. 7. 2018

Své první premiéry se dnes konečně dočkala i Eší. Do svého poprvé zapojila dva nepatrné hošky – Jiříka a Kubíka. Snídali jsme neklasické chleby ve tvaru rohlíku. Na povrchu se majestátně vyjímal POŘÁDNÁ vrstva marmošky a paštošky. Oroženi ale neohroženi jsme se vrhli na své oře. Žel Bohu někteří slabší exempláře vypověděly služby svým mocným pánům již pod kopcem. Dále pokračovaly po svých vedouce své oře. Švarný jiných Lux mezitím musel vyčkávati v lese ku smůle všech sličných přítomných dam. Zbyly jim jen oka pro pláč. Plakati však nemohly, neb musely ponožky po králech házeti. A nýčko si povíme něco více o této krásné etapě. Když jsme pobili posledního krále, byli jsme vysláni na nové dobrodružství. Stavba enDíků avšakož nedopadla až tak podle plánu, spíš jako stavba ok. Krmě dopolední k naší nelibosti neproběhla. „Ach ta nepravota!“ My Čechové jsme národ tuze zvyklí na dopolední smoření svačiny. Náhle povoněli jsme směrem k táboru a ucítili krmi tuze šmakózní. Byl to jediný šmakózní gulášek široko daleko. Náš srdatý soubor se poté odebral do Tokia. Tam mu nebylo dopřáno dlouhého pobytu, a tak musel zpět k hranicím Česka. Nebylo ovšem po všem, čekal nás veliký trud. 45 minutové lopocení do kopce a z kopce nás úplně zdevastovalo. Naštěstí naši energii doplnil borůvkový jogurtík. Pak si z nás již každoročně udělali vedoucí své cvičené opičky. Tochtoroční překážky připomínaly spíše vojenský výcvik. Nechybělo ani plížení v bahně. Jedinou záchranou nám byl chléb v brnění. Ukončivše den, s úsměvem na líci, odejmula Eší svou sekyru. A táborníci odebrajíc se do říše snů spali a spali, pokud je nikdo neprobudil, spí dodnes. Doufme jen, že po nich na jaře nezbydou jen chudobky.

Áňa, Zůza, Bery, Vojtíšek, Lukc, Venca

P. S.: Vzkaz od přepisovače: Jestli vás napadne příští rok psát stejným způsobem, přepisujete si to sami!

Den 11. – úterý 10. 7. 2018

Hola hoj, dneska to byl zase boj. Rozcvičku Martin vedl, no... moc se nepředvedl. Medomáslo připravené s láskou, a také samou kráskou + Vojta. Dnes nás čeká borůvkobraní, náhle přišlo těžké s[p/r]aní. Mlčením jsme si krátili čas, minutu nevyšel ani hlas. Pršelo nám z nebe, právě když jsme seděli vedle sebe. Různé hry jsme hráli, bouřky jsme se přitom báli. Svačina se podávala, však hladové nás ponechala. Jablko totiž nestačí a borůvky už vůbec ne.

DLOUHÁ PAUZA

Ve stanu jsme různé hry hráli, neslyšně se přitom smáli. I když jsme umírali hladem, nechali jsme Žahoura ladem. Odpočívat se nám chtělo, něco se však dělat mělo. Honzík volal mužným hlasem, pohodil svým bujným vlasem, Legolas by mu záviděl, nic hezčího neviděl. V hangáru před námi logická hra stála, některá dítko se tak trochu bála. Chytrá musíš být, abys mohla zvítězit (Venca se toho bál, radši nohy na ramena dal). Teď je třeba znalost kytek, nepomohl by ani Krtek. Kytice jsme předvedli, no víc už jsme nesvedli. Zdaleka to konec není, teď začíná vymýšlení. Papír, tužku jsme dostali, jak básníci jsme povstali. Opekli jsme špekáčky, protáhli jsme kakáčky. Zuby se nám leskly, po jídle jsme teskli a hlavou jsme pleskli... na polštář. Nemáme už nápady, zamkneme na 2 západy a šli spát.

Zůza, Beri, Vojtíšek, Áňa

Den 12. – středa 11. 7. 2018

Sláva nazdar výletu, zmokli jsme a furt jsme tu. Snídaně klasická byla, prázdná břicha nám po ní zbyla. Poprvé službu převzala si Natka, nebyla z toho žádná jatka. Od rána už pršelo, leností to sršelo. Další etapu ne každý snese, když na zádech své členy nese. Entštinu naučit se musí a chodit po jiných si zkusí... a pak byl oběd. Podávali se ptáci rozlítaní, následovalo velké s[p/r]aní. Pršelo pořád a zas, ani mi nestihl uschnout vlas. Pak jsme byli svoláni, za Odulou vysláni. Brali jsme jí dětičky, dostávali bodičky. Svačina byla taky, měli jsme jí mraky a pak přišlo KaKy KaKy. Mistr šifer začal, mozky nám hned načal. Uzlili jsme ambulák, vyhrál to náš Andulák. Pak jsme pauzu zase měli, písňě jsme si při tom pěli. K večeři polívka byla, do chřtánů se pěkně lila. U Čechalů jsme usadili sedinky, vzpomněli si na svoje maminky. Dali jsme si jídlo, pití, konečně jsme dosti sytí. Pak jsme zpátky spěchali, peníze tam nechali. Nástup se trochu protáhl, Tadeáš Natce sekýru vytáhl. No, zbytek asi znáte, doufám, že se pěkně máte. Čeká na nás odvahy stezka, poté i záchodová deska.

Zůza, Vojtíšek, Berušinka, Áňa

Den 13. – čtvrtek 12. 7. 2018

Kamila si dnes poprvé zafoukala na fujaru. Rozcvička nás zavedla až k bříze a zpět. Na závěrečku jsme se posilnili originálními chleby všemi chuťami. Jakmile jsme dosnídali, začali jsme se připravovat na první část závěrečné etapy. A pak se šlo no... Regulérně primitivní šifra nás odnesla k posedu u Žabince. Odtud jsme doťapkali k Brůdku. Zde nás Eší !neúmyslně! poslala úplně do pr...yč. Po dlouhém hloubání Eší svou chybu s omluvou napravila. V tomto momentě jsme ale netušili, že Ešíino zakolísání není to nejhorší, co nás může potkat. Šifra na kótě 450 předčila naše očekávání. 50% týmů muselo použít přítele na telefonu. Ta nás dovedla na Žabárnu a poté jsme konečně vyrazili na obídek, ve formě dokonalé symbiózy zeleniny, omáčky a masa. Po tomto skvostu jsme opravdu velmi těžce zvedli své prdelinky a vydali se na delší část závěrečky. Byli jsme vysláni daleko, na místo vítězství nad Balrogem. Tam jsme našli další chuťovku, která se na povrchu zdála býti překrásná, uvnitř však byla prohnílá. Po dlouhém boji jsme se dozvěděli, že půjdem až do samotného Pekla. Z něj jsme se někteří vydali překrásnou cestou podél zuřící Dračice, jiní se vydali někam k Prdeli. My, kteří jsme šli správnou cestou, jsme došli k další šifře. Čekala nás znovu, opět a zas špatná zpráva. Jdem až na pískové lomy, kde bylo hoodně písku a překvapení. Čekalo nás pokračování závěrečky. Jinak bychom totiž do Mordoru nikdo nedošel. Dostali jsme sladkou a jakože nic moc odměnu. Pak jsme se jak jinak než po svých vydali do tábora. V táboře se Čuri vystřídala s Drobkem, jukli jsme na hvězdy a šli hajat. Čabas!

Áňa, Beri, Vojtík,... Zůze je blbě

Váša

Den 14. – pátek 13. 7. 2018

Kdo jiný nás dnes mohl probudit, než naše Šišinda. Snídaně byla kakaová s rohlíkem všech chutí. Pak byl nástup a současně zahájení Her bez pranic. Proti vedoucím se jako již každoročně postavily velice silné týmy, s jistými šancemi. Her bylo dost, jak na území tábora, tak dokonce i na písčově. Souboje narušila dostatečná svíčková, pak jsme klasicky nachystali rok od roku menší táboráček. Abychom spláchli špínu a pot, vydali jsme se na písčovnu. Tady jsme spáchali 2 hry a běželi zpět. Po dalších hrách se vyhlásily velmi nečekané výsledky, myslím, že první místo nemusím ani zmiňovat. Jelikož jsme byli ve skluzu, rychle jsme posbírali odměny a odebrali se k táboráku. Tam už na nás čekal náš švarný jinoch Lux. Proběhlo předávání pochval, pár písniček, vyhodnocení sluníček (Váša dostal poprvé v historii své sluníčko, ke své nelibosti ale zjistil, že nejsou keramické). Švarný jinoch to opět rozjel s jeleny a my jsme se pak mohli uložit ke svému poslednímu spánku zde, na táboře. ENDE, ŠLUS, FINITO

Áňa, Beri, Vojtík, Vašina

Den 15. – sobota 14. 7. 2018

Naše Šišinda nás probudila i dnes. Rozcvičky se ujali Vojtěch se Zuzankou a nepatrným hoškem Jiříkem. Děti nadšené nebyly. Posnídali jsme jak jinak než chleba s paštikou a máslem, klasicky jsme si mooc pochutnali. Následoval poslední zahajovací nástup, který byl následován generálním úklidem celého tábora. Po pár desítkách minut a několik stovkách sekund Šišulín naposledy vytáhl sekeru ze špalku. Poté jsme si zazpívali 2 tuze smutné písně, u kterých jsme naplnili několikero slzavých údolí. Po utření slz a posmrkání všech dostupných kapesníků jsme se vydali domů s nadějí, že příští rok bude minimálně stejně supr čupr jako ten letošní. Loučí se s vámi vaši skvělí spisovatelé Zuzanita, Venoušek, Andulína, Berulina, Vojtáno a nepatrný Juráš.

